

Kroppens uppståndelse

Det rådde förvirring i Korint, när det gällde uppståndelsen. Det var kanske inte så konstigt, åtminstone för hedningarna i församlingen var läran som Paulus, Apollos och Petrus förkunnat helt främmande och ny. I det avseendet låg betoningen på nyhet i evangelium. En god *nyhet*. Det var inte det att greker och romare inte trodde på någon existens efter döden, även om de fanns som förnekade den. På en epikureisk filosof gravsten kunde det stå: Jag fanns inte, jag fanns, jag finns inte, jag bryr mig inte. Men de flesta trodde på en fortsättning. I Iliaden och Odysseen hade de fått en grå, skuggig och spöklig tillvaro beskriven för sig. Den framtidsvisionen var inte särskilt hoppfull. Platons version var bättre. Han beskrev en glädjetillvaro på lycksalighetens ö för de dygdiga, de som skött sig i det här livet. Döden var en befrielse och lyckliga var de som dog unga. Ännu mer optimistiska var de som lärde att man skulle bli gudomliggjord i samband med döden. Det som skapade förvirring i den antika världen när evangeliet spreds var inte tron på ett liv efter döden. Det som var ett problem – för det var många som såg döden som en befrielse – var att de kristna lärde att kroppen skulle uppstå. Bortsett från att det lät tokigt – vem hade sett en död kropp uppstå? – visste inte alla att kroppen så småningom förmultnade och försvann? Och vem ville egentligen att kroppen skulle uppstå? Kroppen var ju ett hinder, en orsak till så mycket bekymmer och smärta. Det fanns en stark anstöt i budskapet om uppståndelsen. De kloka på Areopagen lyssnade tålmodigt på Paulus fram till dess att han började tala om uppståndelsen.

I Korint fanns det många frågetecken kring uppståndelsen. Av kapitel 15 att döma förstår vi att många var kvar i gammalt tänkande. De trodde inte att Kristus uppstått. Paulus svarar med en lång lista på vittnen till Kristi uppståndelse. Den kristna tron är meningslös om Kristus inte har uppstått. Paulus förföll inte till någon existentialistisk tolkning i vilken det viktiga var om Kristus hade uppstått för mig och den fysiska verkligheten dribblades bort. Nej, har Kristus inte verkligen uppstått kan vi lägga ner kyrkan. Men det räckte inte med att Kristus uppstått. Alla döda ska uppstå. Också detta blev ifråga-

satt. En del tänkte att den allmänna uppståndelsen redan skett. Man omtolkade uppståndelsen så att själva begreppet inte längre hade med kroppen att göra. Istället tolkade man det andligen. Uppståndelsen sker då enbart genom att man kommer till tro.

Likväl inställer sig frågan: hurdan ska uppståndelsen vara? Vi har nog alla ställt den. Har man en skeptisk inställning till kroppen kanske man frågar sig: Ska jag dras med den här gamla kroppen i all evighet? Hur ska kroppen vara? Vilken enfaldig fråga! säger Paulus. Den som oroar sig över sin kropps bedrövliga tillstånd, oro sig icke. Den kropp som ska uppstå kommer att vara så mycket härligare som växten är härligare än fröet. Det är kontinuitet eftersom det finns en kontinuitet mellan fröet och växten. Kyrkans lärare har därför dragit slutsatsen att Kristi vänner ska känna igen sig själva och varandra efter uppståndelsen. Men kroppen ska vara härligare och fullkomligare som Kristi kropp, som den såg ut i sitt härlighetstillstånd efter uppståndelsen. Det var så Paulus själv hade sett Kristus på vägen till Damaskus. Sådan kommer uppståndelsekroppen att vara.

Läran om kroppens uppståndelse är ingen perifer liten sak, som den blivit i vår tid. Den hade en så central ställning i tidiga kyrkan att man led martyrdöden för den. Tillsammans med vägran att offra till kejsaren tycks uppståndelsen varit den sak som retade hedningarna mest. När en hel grupp kristna i Lyon led martyrdöden 177 e.Kr. berättas att hedningarna gjorde allt för att grusa hopp om uppståndelsen. Inte nog med att de tog livet av dem. Man brände deras kroppar och för att grusa möjligheten till uppståndelse spreds askan i Rhone. Anklagelsen lød: ”genom att tro på uppståndelsen har de introducerat en märklig och ny gudsdyrkan och går till döden villigt och glatt. Nu ska vi se om deras Gud är stark nog att hjälpa dem och rycka dem ur vår hand.” De kristna kunde svara som de judiska martyrererna i 2 Mackabéerboken 7: ”Den som skapat allting är mäktig nog att återskapa våra kroppar.” Därför bekänner de kristna alltid vid dopet och därefter söndag efter söndag: ”Jag tror på syndernas förlåtelse, kroppens uppståndelse och ett evigt liv” (Den apostoliska trosbekännelsen).

Har Kristus inte verkligen uppstått kan vi lägga ner kyrkan.

Daniel Johansson